

HYYTÄVÄÄ JÄNNITYSTÄ
MENESTYSKIRJAILIJALTA

ÄLÄ KATSO

PETER
JAMES

DOCENDO

Älä katso

PETER JAMES

ÄLÄ KATSO

Suomentanut Susanna Tuomi-Giddings

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Twilight

© Peter James 1991

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Susanna Tuomi-Giddings

Kansi: Tilla Larkiala

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Luvun 1 lopussa mainittu virsi ”Oi Herra, luoksein jää” on Suomen virsi-kirjasta 1938, ja sen on suomentanut Martti Ruuth. Virren ”Jerusalem” on sanoittanut William Blake, ja säe ”Nousiko muinoin jalka tuo” on Aale Tynnin suomennoksesta.

Luvun 6 lopussa ja luvun 42 keskivaiheilla lainataan Paavalin ensimmäistä kirjettä korinttolaisille, jonka suomennos on vanhasta Raamatun käännöksestä 1933/38.

Patrickin luvussa 9 tahallaan väärin siteeraama kohta Shakespearen *Hamletista* on Paavo Cajanderin suomennoksesta.

ISBN 978-952-850-056-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Joelle ja Lillylle

Luku 1

Tiistai 16. lokakuuta 1990

Ensimmäinen epäily heräsi alle tunnin päästä siitä, kun saattoväki oli lähtenyt pieneltä hautausmaalta kirkon takaa. Vasta osittain umpeen kaivetusta haudasta kuului vaimeaa jyskytystä. Äänet kuuli suntio, mutta yksi arkunkantajistakin myönsi myöhemmin, että hän oli tuntenut arkussa jonkin liikahduksen, vaikka ei ollut halunnut tehdä itseään naurunalaiseksi kertomalla siitä.

Suntio oli kuusikymmentäseitsemänvuotias leski, huolellinen mies, jota harva asia järkytti. Hän päästi murheen kasvoilleen yksin ollessaan ja kadehti joskus kuolleita haudoissaan. Sinä nimenomaisena iltapäivänä hän tuli kirkkomaalle takaportista niin kuin aina ja käveli tiilikäytävää ripein askelin. Hän halusi saada kirkon valmiiksi aamun ehtoollisjumalanpalvelusta varten ja ehtiä kotiin vielä ennen kuin alkaisi sataa.

Hän laski kunnioittavasti katseensa ohittaessaan seppeleiden ja kukkien ympäröimän haudan. Sen näkeminen tuntui ikävältä, sillä vastakaivetut haudat olivat muistutus seitsemän vuotta aikaisemmin koetusta surusta. Vaimon kuoleman jälkeen muiden ihmisten tragediat koskettivat häntä enää harvoin. Tämä tapaus kuitenkin jostain syystä kosketti: ehkä siksi, että hän oli tuntenut vainajan pienestä pitäen ja tämä oli ollut niin kovin nuori, tai ehkä vain siksi, että nuori nainen oli ollut niin sievä ja täynnä elämää. Oli vaikea uskoa, että hän oli kuollut.

Äkkiä suntio pysähtyi, koska hätkähti ääntä, joka tuntui kuuluneen maan alta. Hän höristi korviaan ja katseli ympärilleen. Oliko se ollut pelkkää mielikuvitusta? Tuuli hakkasi marjakuusen oksaa kirkon seinään. Marmorikuviainen taivas oli jo tummempi kuin hautakivet ja synkkeni hetki hetkeltä.

Tuuli, hän ajatteli, tuuli se vain on, ja jatkoi kiireesti matkaa pääpainuksissa. Kirkon portailla hän kuuli sen uudestaan.

Ensimmäiset sadepisarat tipahtelivat jo, mutta hän ei välittänyt siitä vaan kuunteli tarkasti, yritti kuulla muutakin kuin oman

vinkuvan hengityksensä. Hän käveli hitaasti takaisin pienen hautausmaan kivien väliin, lähestyi vastakaivettua hautaa epävarmasti kuin kuilun reunaa ja pysähtyi turvallisen välimatkan päähän tuijottamaan tummaa suorakulmiota ja siistiä kasaa kalkkipitoista multaa sen vieressä. Huomenna hauta kaivettaisiin umpeen.

Sally Mackenzie. Naimisiin mentyään rouva Sally Donaldson. Kaksikymmentäkolme vuotta. Hän oli säteillyt elämäniloa, hänellä oli aina ollut aikaa muille. Sally oli kastettu tässä kirkossa, ja hän oli käynyt pienestä pitäen partiossa. Hän oli päässyt yliopistoon ja tavannut siellä tulevan miehensä Kevinin, fiksun ja itsevarman nuorukaisen, vakuutusosalalla kuulemma. Heidät oli vihitty täällä tuskin vuosi sitten, suntio muisti hääpäivän hyvin. Sulhanen oli hymyillyt autuaana kuin olisi saanut omakseen maailman kalleimman aarteen. Eilen sen nuoren miehen kasvot olivat olleet jähmeät ja vääristyneet, suru oli puristanut niiltä pois kaiken onnen ja ilon kuin kiristyside.

Pahinta oli se, miten se oli tapahtunut, ihmiset olivat kuiskineet. Kaikki oli käynyt niin äkkiä. Se teki koko jutusta, jos mahdollista, vielä kauheamman. Suntio ei ollut varma, oliko äkkikuolema sen kauheampi kuin hidaskaan; oliko nopea lähtö parempi sille, joka kuoli, vai niille, jotka jäivät suremaan. Armelias vapautus, ihmiset olivat sanoneet, kun hänen vaimonsa oli kuollut. Vaimolle kyllä, ei hänelle.

Tuuli lennätti punaista karkkipaperia laattakäytävällä hänen edessään. Hän kuunteli liikkumatta eikä välittänyt sateesta. Uusi tuulenpuuska suhisutti puita, kukkien ympärille kääritty sellofaani ratisi, ja hän pani merkilte kukkien räikeät värit: valkoista, punaista, vaaleanpunaista, kirkasta elämää vasten paljasta maata, kuivunutta ruohoa ja kirkkomaata reunustavan pyökkikujan syksyisiä värejä. Muistonauha hulmusi tuulessa, ja hän kumartui lukemaan: "Sallylle, rakkaudella." Toinen oli kiinnitetty valtavaan punaiseen ruusukimppuun, se kieppui ja nyki villisti vihreää lahjanarua. "Sallylle, aina ja ikuisesti. Kevin."

Yksinäinen pulu suhahti suntion pään yli, ja marjakuusen oksa hakkasi taas kirkon seinää. Sateen ropina voimistui. Huomenna hän keräisi kukat ja veisi ne Brightonin hoivakotiin, niin kuin Sallyn aviomies oli pyytänyt. Hän katseli tummaa kuoppaa: arkkua peitti

toistaiseksi vain ohut multakerros. Maa oli yhä kovaa ja murenevaa pitkän kesän jäljiltä, ja jokunen kokkare oli pudonnut reunoilta hautaan. Ääni oli varmaan tullut siitä, kun multakokkareita oli humpsahtanut arkun kannelle.

Suntio kääntyi ja kiiruhti portaita ylös katoksen alle sateen-suojaan. Hän ohitti ilmoitustaulun, jolle oli kiinnitetty nastoilla tiedotuksia: KIRPPUTORI, KIRKKOKAHVIT, KATONKUNNOSTUS-RAHASTO. Hän käänsi tammioivessa olevaa rautaista rinkelä, astui sisälle pieneen kirkkoon ja kolautti oven perässään kiinni niin että kajahti. Täällä oli hiljaista ja rauhallista. Hän tarkisti rutiinin-omaisesti, että kaikki oli niin kuin olla piti, kivinen vihkivesimalja, siistit virsikirjakasat ja seinän haalistuneet freskot. Kristus tuijotti murheellisena lasimaalauksesta alttarin yläpuolelta. Kivitauluihin oven pielessä oli kaiverrettu seudun sankarivainajien nimet. Niiden alla hyllyllä oli kehnosti painettuja vihkosia, joissa selostettiin kirkon ja seurakunnan historiaa: 30 penniä kappale. Kolikot sai pudottaa vieressä olevaan laatikkoon.

Hän käveli keskikäytävää saarnastuolille ja otti hautajaisissa lau-lettujen virsien kellastuneet bakeliittinumerot yksi kerrallaan pois taulusta – virsiksi oli valittu ”Oi Herra, luoksein jää” ja ”Jerusalem”. Hän siivoili pois saattoväen jättämiä polvityynyjä, rukouskirjoja ja ohjelmalehdyköitä ja hyräili apeasti ”Nousiko muinoin jalka tuo” eikä kuullut hätääntynyttä jyskytystä, joka erottui vaimeana sinä samana iltapäivänä haudatun nuoren naisen arkusta.

Luku 2

Tiistai 9. toukokuuta 1967

Harvey Swire istui ajatuksiinsa vaipuneena pukuhuoneessa, jossa haisi pinttynyt hiki, käymälät ja kenkäplankki. Hän oli lyhyt kahdeksantoistavuotias, jolla oli suora ruskea tukka ja pienet harmaat silmät syvällä pulleissa kasvoissa. Hän oli ylipainoinen ja huonossa kunnossa, sillä urheilu oli hänestä ikävystyttävää. Hänen äänensä oli heikko ja hiukan kimeä, minkä takia häntä oli pienenä haukuttu Possuksi. Hän oli onnistunut karistamaan pilkkanimen yltään vasta viime vuosina.

Harvey käyttäytyi aina etäisesti ja kylmäkiskoisesti, viihtyi omissa ajatuksissaan, omassa maailmassaan päänsä sisällä. Äitinsä lisäksi hänellä ei ollut koskaan ollut läheisiä ystäviä. Äiti oli hoivannut pientä Harveya, kun tämä sairasteli, suojellut häntä isän halveksunnalta, uskonut häneen, rakastanut ja ymmärtänyt häntä. Viisi kuukautta sitten äiti oli kuollut sydänkohtaukseen vasta kolmenkymmenen kahdeksan ikäisenä.

Äiti oli ollut kaunis, ja Harvey oli ollut hänestä ylpeä. Harvey oli rakastanut sitä hetkeä, kun äiti oli hakenut hänet koulusta ja toisten poikien ja heidän vanhempiensa päät olivat kääntyneet. Isän kanssa oli eri juttu. He eivät olleet koskaan tulleet toimeen keskenään, ja Harveyn äidin kuoleman jälkeen suhde oli huonontunut entisestään.

Jonain päivänä Harvey vielä ymmärtäisi, että isä karsasti poikaansa siksi, että hänen piirteissään oli niin paljon samaa kuin äidissä, vaikka hän ei ollutkaan perinyt tämän kauneutta. Ja siksi, että Harvey eli ja äiti oli kuollut. Oli paljon asioita, jotka Harvey Swire jonain päivänä vielä ymmärtäisi.

Hän alkoi sitoa krikettikenkien nauhoja kiinnittämättä huomiota ympäriltä kuuluvaan huulenheittoon ja nastojen kalinaan kivilattialla. Hän ajatteli sinä aamuna saamaansa kirjettä, joka oli nyt naulakossa hänen yläpuolellaan roikkuvan takin taskussa. Angie. Hän ei ollut olettanut kuulevansa tytöstä enää sen jälkeen, mitä oli tapahtunut. Osa hänestä häpesi inhottavaa tekoaan. Hän saattoi

vieläkin nähdä selvästi silmissään Angien ilmeen, tuntea, miten tämä oli kavahtanut, ja hänen kasvojaan kuumotti. Harvey tuijotti lattiaa, kenkiään. Osa hänestä ajatteli: "Ansaitsit sen, senkin narttu."

Hän ei oikein ymmärtänyt, miksi Angie sai hänet niin raivoihinsa. Tytöstä oli ollut paljon lohtua, kun äiti oli kuollut, hän oli myötälänyt, huolehtinut, ollut aidosti järkyttynyt tapahtuneesta. Hän oli onnistunut jopa saamaan Harveyn isän hymyilemään, kun he olivat palanneet kotiin ja se oli ollut ohi. Mutta hän ei ollut päästänyt Harveya yhtään pussailua pidemmälle ja antoi aina ymmärtää, että suostui siihenkin pelkästään hyvää hyvyttään. Ennen kuin sitten puolitoista viikkoa sitten: Oli ollut Harveyn pääsiäisloman viimeinen ilta ennen paluuta sisäoppilaitokseen, ja Harvey oli pakottanut Angien koskemaan kaluunsa. Hän oli tarttunut Angien käteen, työntänyt sen housuihinsa ja pitänyt sitä siellä, vaikka Angie oli pyristellyt vastaan. Kotimatalla Angie ei ollut suostunut sanomaan hänelle sanaakaan.

Mutta nyt olikin odottamatta tullut kirje, samanlainen kuin kaikki Angien kirjeet, pieniä paksuja kahtia taitettuja paperiarkkeja, jotka tuoksuivat hänen hajuvedeltään. Polveilevia ja lempeitä lauseita isolla eteenpäin kallistuvalla käsialalla, kirjoitettu sinivihreällä musteella.

"Rakkain terveisin, Angie." Kaksitoista suukkoa.

Ei mitään mainintaa siitä jutusta.

Harvey sitoi molemmat kengännauhat kahteen solmuun. Kuului aerosolin suihinää, ja hän haistoi Brut-deodorantin imelän aromin. Dacre seisoi Harveyn edessä ja väänteli naamaansa peilin edessä nähdäkseen finnitilanteensa. Harveyn paras koulukaveri ravisti vaalean tukan otsaltaan, suihkutti dödöä toiseenkin kainaloon, nopean sihauksen vielä alasuojuksenkin sisään ja veti sitten krikettipaidan päälleen. Hän näytti uskovan, että paras tapa saada pisteitä oli haista Brutille.

Rob Reckett tuli pukuhuoneeseen mässäyttäen purkkaa ja päästi mojoavan pierun.

"Yäk, Reckett, sä olet ällöttävä", Dacre sanoi.

Reckett vastasi työntämällä takapuolensa takin alta ja pieraismalla uudestaan.

"Sä olet torvi, Reckett", Worrall sanoi.

"Ei torvi vaan lorvi", Pikku-Walls heitti.

Reckett puhalsi purkkapallon niin suureksi, että se poksahdi, ja veti sitten solmion pois kaulastaan. Romuluinen, itseään täynnä oleva poika, jonka paksu ruskea kuontalo roikkui otsalla. Reckett väitti, että hän kävi nussimassa keittäjän apulaista, hirveän lihavaa tyttöä, joka kuulemma "teki sen" kenen tahansa kanssa, joka tajusi pyytää. "Se kävi ihan kuumana", Reckett julisti. "Tökkäilin sitä joka paikkaan, jopa korvaan. Vanhemmat naiset on parhaita. Ne suoras-taan kerjää sitä."

Harvey Swiresta Reckettin kuvaus "tökkäilemisestä korvaan" oli oudon kiihottava, vaikka hän ei oikein ymmärtänyt miksi. Hän oli harkinnut lähentelevänsä tyttöä itsekin, mutta tämä oli liian lihava, liian rasvainen. Ihosta tuli mieleen uunivalmis kalkkuna. Hän ei halunnut seksin olevan sellaista, ei ensimmäisellä kerralla eikä koskaan. Hän yritti kuvitella Angien tarttuvan hänen kaluunsa ja panevan sen korvaansa. Turha toivo.

Äkkiä Angien kirje rupeesi ärsyttämään häntä. Hän oli ollut hel-pottunut sen saatuaan, mutta nyt hän oli vihainen. Osa hänestä olisi halunnut, että Angie olisi ollut raivoissaan. Pitänyt häntä ällöttä-vänä. Harvey tunsi itsensä melkein huiputetuksi.

"Hitsi sä olet hintti, Dacre", Tom Hanson sanoi.

"Painu hiiteen, Hanson. Ainakaan mä en kulje ympäriinsä hais-ten peräreiältä."

"Niin, sä pelkästään näytät siltä", Hanson lohkaisi avatessaan lokeroaan ja nauroi makeasti omalle vitsilleen.

"Homo mikä homo!" Pikku-Jones sanoi vetäessään housuja jalkaansa. Virnistys työnsi otsan näppylät näkyviin ohuen Clearasyl-kerroksen alta.

"Jos mä olen susta homo, niin entäs sitten se uusi bändi? Ne, jotka kimittää korkealta? Mikä niiden nimi nyt oli? Sä varmaan muistat, Harvey, melkein yrjösit niiden kuvan päälle eilen."

"The Chimpanzees", Harvey Swire sanoi.

"The Monkees, senkin idiootti", Horstead sanoi. "Luoja, miten pihalla sä olet, Swire, et tiedä mistään mitään."

Harvey työnsi otsatukan kasvoiltaan ja viimeisteli toisen solmun.

"Sä et voi mitenkään päästä lääkikseen. Lääkäreiltä vaaditaan älyä."

Kahdeksan viikon päästä olisivat edessä koulun päättökokeet. Fysiikan, kemian ja biologian tulosten perusteella opiskelijat valittaisiin Queen'siin, samaan lääketieteelliseen tiedekuntaan, missä Harvey'n isä oli opiskellut. Isä oli valmistunut vuosikurssinsa priimuksena ja saanut opiskelumenestyksestään mitalin, joka nyt riippui hänen Harley Streetin vastaanottonsa seinällä. Quentin Swire, vahvatahtoinen, näyttävästi pukeutuva gynekologi, joka oli tienannut omaisuuden tarjoamalla aborttipalveluita ulkomailta matkustaville. *News of the World* oli kirjoittanut isän toiminnasta paljon huomiota herättäneen paljastusjutun, mutta isä oli haastanut lehden oikeuteen ja voittanut.

Isä oli opiskellut myös samassa sisäoppilaitoksessa kuin Harvey. Quentin Swire oli menestynyt Wesleyssä kaikessa: hänen nimensä komeili asuntolan ja käytävien kunniakilvissä. Kriketti. Jalkapallo. Maahockey. Stipendejä ja apurahoja yliopisto-opintoihin.

"Beatlesilta on tulossa uusi pitkäsoitto", joku sanoi.

Ivallinen ääni lauloi falsetissa: "Strawberry Fields Forever."

"Beatlesin diggailu on noloa", Worrall sanoi.

"Höpö höpö, Wortal, Beatlesit svengaa."

"Pink Floyd svengaa miljoona kertaa paremmin."

"Mä aion hankkia liput Bob Dylanin keikalle, kun se tulee tänne elokuussa. Aiotko sä tulla, Harvey?"

"Dylan on siisti", Dacre sanoi.

Harvey katseli, kun Reckett veti jalastaan samalla kertaa housut ja tahraiset kalsarit. Reckettilla oli valtava ympärileikattu kulli; äkkiä Harvey tuli ajatelleeksi, mitä ihmisten peniksille tapahtui, kun he kuolivat. Joku oli kertonut hänelle, että hirtetyt miehet saivat kuollessaan erektion. Reckett pyöritti kulliaan monta kertaa ympäri kuin lassoa, ennen kuin tunki sen alasuojukseensa.

"Matlock pääsi lauantaina kolmospesälle", Pikku-Walls ilmoitti.

Muut katsoivat häneen ällistyneinä. "Kolmospesälle?" Dacre ihmetteli.

Pikku-Walls nyökkäsi.

"Ei pidä paikkaansa", Horstead mukisi vastaan ääni kateudesta karheana. "Ei se ole mahdollista – Matlockhan ei lähtenyt tanssipaikasta koko iltana."

"Se sanoi, että ne teki sen, kun tytöt laittautuivat valmiiksi, ennen kuin valmentaja tuli."

"Missä?"

"Täällä näin."

"Hevonpaskaa!"

"Pääsi varmaan vain vähän sormettamaan. Ei tiedä eroa."

"Luultavasti se puhui totta", Pikku-Walls sanoi.

"Miten niin?" Harvey Swire kysyi kiinnostuneena.

"Koska se on ollut koko viikon ihan hermona: käytti kuulemma kumia, ja se irtosi tytön sisällä – mälli niin kuin falskasi."

"Mikä nuija", Powell sanoi.

Horstead kohotti leukaansa Swirelle. "Ootko vielä päässyt panemaan sitä tyttöä, jonka toit Reckettin hippoihin pääsiäisenä? Mikä sen nimi olikaan?"

Harvey punastui eikä sanonut mitään.

"Miksi sä et koskaan puhu mitään siitä tytöstä?"

"Vauhtia nyt, me ollaan myöhässä." Dacre naputti rannekelloaan ja työnsi krikettimailan kainaloonsa.

Harvey otti neulepaitansa koukusta päänsä yläpuolelta. Nimilappu oli melkein irronnut, se riippui enää yhden piston varassa. Hän tuijotti sitä hetken, hänen nimensä tikattuna pienillä punaisilla kirjaimilla valkoiselle taustalle: *H. Q. E. Swire*. Surun aalto huuhtoi hänen ylitseen. Äiti oli ommellut laput paikoilleen yläkerran pienessä makuuhuoneessa, missä hän silitti vaatteita seuranaan radio, josta oli tuntunut aina tulevan jokin kuunnelma. Pää kallellaan vaaleat suortuvat valahtaneena sivulle, kauniit kasvot aina hiukan väsyneinä, hiukan surullisina.

Harvey mietti, mitä äidille nyt kuului. Joskus hän saattoi aistia äidin läsnäolon. Hiljattain lomalla äiti oli ollut hänen huoneessaan, kun hän oli tehnyt siellä tieteellisiä kokeitaan; hän oli vaistonnut äidin arvostavan katseen. Äidin eläessä Harvey ei ollut koskaan näyttänyt hänelle niitä, koska tiesi, että äidin teki pahaa. Mutta nyt kun äiti oli kuollut, se ei haitannut.

"Hei, Harve, tuletko sä?"

Hän nappasi mailansa, ja he kolistelivat kivilattian poikki ulos peltikattoiselle pyöräkatokselle.

"Kävelemällä pääsee nopeammin", Powell sanoi. "Me pelataan Horizonissa, joten voidaan oikaista kenttien läpi."

"Mä en todellakaan kävele", Dacre sanoi. "Kantakaa meidän mailat." Hän pyöräytti valkoisen Claude Butler -kilpapyöränsä ulos

rivistä, hyppäsi sen selkään yhdellä sulavalla liikkeellä ja ajoi Harvey'n luokse kelloa rimputtaen. "Hei, Harve, mikä on? Sä olet tänään ihan nukuksissa?"

"Se on aina nukuksissa", Powell sanoi.

Kuului räminää, kun Dacre ajoi kierroksen karkeassa ruohikossa ja kiihdytti sitten rakennuksen vierustaa suoraan kadulle katso-matta, tuliko autoja. Hän teki kaarroksen ja sotki vikkellä takaisin. "Vauhtia nyt, mun on tarkoitus arpoa vuorot kahden minuutin päästä."

"Urpo arpoo", Powell lohkaisi.

Harvey kipusi sinisen Raleighinsa selkään, pyöräytti polkimia ja tunki piikkipohjaiset krikettikengät hankalasti poljinremmien alle. Dacre polki suoraan häntä kohti, ja hänen oli kurvattava ärsyynty-neenä pois tieltä. Nenään leijui Brutin leimahdus.

"Kuka eka perillä, Harve, vika on mätämuna!" Dacre kiisi eteen-päin. Harvey vaihtoi pari vaihdetta pienemmälle, kuuli ketjun nak-suvan ja lähti täyttä vauhtia perään pitkin pukukoppien vierustaa. Dacre kaarsi jo kadulle, ja Harvey kuuli auton tööttäävän samalla kun polki vimmittua vauhtia Dacren perään.

Silmäkulmastaan hän näki auton. Näytti siltä kuin se olisi jäh-mettynyt paikoilleen – kuin valokuvassa. Hän erotti kaikki yksityis-kohtat hämmentävän tarkasti. Auto oli iso sameanvihreä Ford, ja siinä oli kiiltävä krominen eturistikko. Ratin takana istui nainen, jonka hiukset olivat täydellisillä laineilla kuin hän olisi tulossa suo-raan kampaajalta, ja hän puristi filtteripäistä savuketta vasemman kätensä luisevissa sormissa kahden jalokivisormuksen välissä. Kiiltävät punaiset huulet muodostivat o-kirjaimen kuin nainen olisi juuri puhaltanut savurenkaan, ja hänen silmistään näkyi liikaa valkoista, ihan liikaa, kuin silmät voisivat pullahtaa milloin hyvänsä ulos kuopistaan.

Valokuva muutti muotoaan kuin diaprojektorissa olisi vaihtunut kuva, ja auto kohosi valtavaksi varjoksi Harvey'n ylle. Jostain kuului ääni: "Harve! Varo!"

Sitten tuntui kuin hän olisi osunut tiiliseinään, ja hän lensi ilmaan. Hän näki naisen kasvot entistä lähempää. Silmät pullistuivat ulos entistäkin enemmän. Harvey katsoi naiseen ylhäältä päin tuulilasin läpi; kädet olivat nousseet kasvoille. Harvey kuuli kirkaisun.

Projektori naksahi, ja nyt näkyi lähikuva tuulilasista. Sekun-
nin murto-osaa ennen räjähdystä Harvey tunsi rouskaisun syvällä
ruumiissaan; tuulilasi särkyi hänen ympärillään kimalteleviksi val-
koisiksi sirpaleiksi. Ne tuntuivat tulikuumilta ja polttivat hänen
kasvojaan ja käsiään miljoonasta paikasta yhtä aikaa.

Sitten hän sinkoutui ilmaan ja sirpaleet varisivat alas hänen
allaan. Jokin muukin putosi alaspäin, valtava varjo. Ensin hän luuli,
että se oli hänen polkupyöränsä tai krikettipuseronsa tai housunsa.
Hän katseli, kun se putosi alas lasinsirpaleiden mukana, iskeytyi
vihreän Fordin konepeltiin ja kimposi siitä vetelänä kuin räsynukke;
konepeltiin ilmestyi valtava lommo ja maalia irtosi. Varjo lensi takai-
sin ilmaan hänen allaan, mätkähti alas, tällä kertaa Fordin katolle.
Siitä se valui pitkin takaikkunaa tavaratilan päälle, rojahti asfalttiin
ja lähti pyörimään rajusti tempoillen, kuin sen läpi olisi kulkenut
sähkövirta, kunnes osui jalkakäytävän reunaan ja pysähtyi.

Hän näki Fordin oven aukeavan ja naisen kompuroivan itkien
ulos. Dacre nousi pyöränsä selästä, Reckett juoksi kadun yli. Harvey
näki pyöränsä auton alla, etupyörä sojotti ylöspäin oudossa kul-
massa, se oli vääntynyt; monta pinnaa oli katkennut ja ne törröttivät
eri suuntiin. Harveya harmitti ja hän mietti, voisiko pyörän korjaut-
taa ilman että isä huomaisi.

"Harve? Harve? Oletko sä kunnossa?" Dacre oli kyykistynyt jalka-
käytävän reunassa makaavan mytyn viereen. Mytyn, jonka Harvey
oli nähnyt putoavan alapuolelleen. Sitten hän tajusi, erittäin kiin-
nostuneena, että mytty, jonka ääressä Dacre kyykötti, oli hän itse.

Hän katseli omaa ruumistaan. Katseli kaikkia heitä ylhäältä
käsin. Hän näki, miten hänen otsastaan tihkui verta.

"Älkää liikuttako häntä!" joku huusi.

"Herranjumala, minä tapoin hänet!" nainen kirkui.

"Soittakaa ambulanssi!" Dacre huusi. Harvey katseli, kuinka Dacre
tunnusteli kiihkeästi hänen sydämensykettään ja mietti, tiesikö Dacre
lainkaan, mitä etsiä. Hän näki, kuinka Worrall heitti oman pyöränsä
jalkakäytävälle ja juoksi takaisin talolle huutaen: "Herra Matthey,
herra Matthey! Opettaja, herra Matthey, opettaja! Opettaja!"

Harvey näki, kuinka vastakkaisesta suunnasta ajoi paikalle Austin-
merkkinen auto, joka pysähtyi äkisti. Siniseen pikkutakkiin pukeutu-
nut mies hyppäsi ulos ja juoksi paikalle. "Minä olen lääkäri!" hän huusi.

"En nähnyt häntä!" nainen kiljui. "Luoja armias, hän vain ilmes-
tyi eteeni!"

Tuparakennuksen ovi aukesi, ja ulos juoksi nainen. Rouva Matthey, valvojaopettajan vaimo. Hän kompastui ja kaatui nurin. Harvey katseli, kun lääkäri polvistui hänen oman ruumiinsa vie-
reen ja tunnusteli sykettä. Lääkäri jännittyi ja työnsi kätensä paidan
alle sydämen kohdalle. Sitten hän näki, kun lääkäri kampesi hänen
suunsa auki ja työnsi käden hänen suuhunsa. "Hän on nielaissut
kielensä", lääkäri sanoi hädissään. "Onko joku soittanut ambulans-
sin?"

"On soitettu", Dacre sanoi.

Lääkäri väänsi hänen kielensä vapaaksi. Harvey näki kasvojensa
muuttuneen sinertäväksi. "Miten pitkään poika on ollut tässä?"
lääkäri kysyi. Hänen liikkeensä olivat nopeita ja järjestelmällisiä.

"Vasta ihan hetken."

Lääkäri laski Harveyyn pitkäkseen, liitti kätensä yhteen ja painoi
lujasti Harveyyn rintaa. Sitten uudestaan, hätäisemmin. Lääkäri
tarkasteli hetken Harveyyn kasvoja, painoi sitten uudestaan ja taas
uudestaan, liike kävi yhä raivokkaammaksi.

Tupavalvojan vaimo juoksi hengästyneenä paikalle. "Onko hän
kunnossa? Onko hän kunnossa?"

Lääkäri ei keskeyttänyt elvyttämistä. "Ei", hän sanoi synkästi.
"Hän ei hengitä."

"Ei minulla ole hätää", Harvey yritti sanoa. "Kaikki hyvin, ihan
oikeasti, olen ihan kunnossa!" Mutta huulet eivät liikkuneet eikä
ääntä kuulunut. Hän yritti taas puhua mutta tunsu äkkiä, kuinka
hänet imaistiin ylöspäin. Häntä vedettiin pois päin onnettomuus-
paikalta, eikä hän halunnut lähteä. "Ei!" hän huusi. "Ei!" Sanat eivät
kuitenkaan tulleet ulos lääkärin jalkojen välissä makaavan liikku-
mattoman ruumiin suusta. Tuli pimeää. Ilma kylmeni, muuttui
jäättäväksi. Hän tunsu olevansa yksinäinen ja avuton. Pelko valtasi
hänen mielensä; tunnelin seinät sulkeutuivat hänen ympärilleen,
imivät häntä kuin hyönteistä alas viemäriin, ja hän kiisi läpi mustan
pyörteen.

Tuntui kuin hän pyörisi siinä mustuudessa ikuisesti, ja ilma kävi
yhä kylmemmäksi. Sitten kaukaisuudessa erottui nuppineulanpään
kokoinen välähdys valoa, ja hän tunsu aavistuksen lämpöä.

Valopiste suureni ja lämpö alkoi lähestyä tunnelia pitkin, tihkua hänen lävitseen. Se sulatti pelon, muuttui osaksi häntä, täytti hänet kummallisella voimalla.

Sitten hän oli keskellä valoa ja tunneli oli poissa. Hän ei enää liikkunut. Valo säkenöi kirkkaana mutta ei häikäissyt; se tuntui virtaavan hänen lävitseen samalla tavalla kuin lämpö, ja hän vaistosi, että valon keskellä hänen kanssaan oli joku muukin, vaikka hän ei nähnytäkään ketään.

Hetken hän koki syvää hurmiota. Hän halusi jäädä ikuisesti tänne, tähän paikkaan, tähän valoon.

Sitten kuului miehen ääni, tyyni, moittiva. "Mitä sinä oikein kuvittelet tekeväsi, Harvey? Luuletko olevasi kovinkin fiksu?"

Ääni oli kylmäävä. Se sammutti valon, joka haalistui, valui pois. Hän jäi seisomaan avoimelle paikalle, kuin aukiolle metsään harmaan taivaan alle. Hän tunsu olevansa alttiina katseille, kuin ympärillä olisi ihmisiä, jotka tuijottaisivat. Hän kääntyi. Ei näkynyt mitään muuta kuin tyhjiä niittyjä, jotka ulottuivat horisonttiin asti.

Sitten hän kuuli äitinsä äänen.

"Kulta pieni!"

Häntä kohti kulki hahmo, aluksi epäselvä ja haalea, mutta sitten se vahvistui, tuli lähemmäksi ja muuttui selvärajaiseksi. Nainen käveli hitaasti, viehkeästi, vaivattomasti, kuin hänellä ei olisi mitään kiirettä.

Sitten äkkiä Harvey erotti hänet selvästi, näki tutut vaaleat hius-suortuvat, seesteisen hymyn ja kesämekon, josta hän oli aina niin pitänyt äidin yllä. Kiihkeä ilo valtasi hänet, ja hän ojensi kätensä, koetti juosta äitiään kohti. "Äiti!" hän huusi. Ääni oli kumman vaimea, kuin hän olisi yrittänyt huutaa veden alla. Hän ei pystynyt liikkumaan vaan seisoi vain siinä kädet ojossa ja koetti yltää äitiinsä, saada hänestä kiinni, halata häntä.

Äiti pysähtyi parin metrin päähän ja hymyili koko kasvot kirkastavaa, rakastavaa hymyä. "Kulta pieni, sinun on palattava takaisin", hän sanoi.

Muita hahmoja ilmestyi harmaaseen valoon äidin taakse: tummia, varjomaisia hahmoja ihmisiä ilman kasvoja.

"Äiti! Miten sinä voit?" Harvey yritti juosta hänen luokseen mutta ei pystynyt liikkumaan.

"Kulta pieni, Jumala on sinulle vihainen."

"Miksi?" Harvey äänsi.

Tummat hahmot tulivat lähemmäksi, ympäröivät hänet, tunkivat hänen ja äidin väliin.

"Koska sinä –." Sanat häipyivät kuulumattomiin. Äiti huusi, kuin joutuisi huutamaan väkijoukon yli tullakseen kuulluksi, mutta sanat imeytyivät tummiin varjomaisiin hahmoihin.

"Miksi?" Taaskin Harvey yritti juosta, mutta jääkylmät kädet vetivät häntä pois. "Miksi?" hän karjui.

Varjot kiskoivat häntä.

"Antakaa minun puhua äidille! Päästäkää!"

Hän taisteli vastaan, rimpuili.

"Sinun pitää palata takaisin", ääni sanoi.

"Hän ei halua nähdä sinua", toinen sanoi.

"Hän ei halua enää koskaan nähdä sinua", sanoi kolmas.

"Te valehtelette!" Harvey huusi yrittäen samalla riistäytyä irti riuhtovien kylmien käsien otteesta. Hän tunsu heidän hengityksensä, joka oli kylmää kuin avattu pakastin. Valo himmeni.

Hän putosi.

Luku 3

Maanantai 22. lokakuuta, 1990

Kate Hemingway havahtui ahdistavasta unesta puoli seitsemältä, kun radio naksautti päälle. Hän kuunteli uutiset niin kuin joka aamu, painoi sitten torkkunappia ja nautti hiljaisuudesta ja vuodevaatteiden lämmöstä vielä muutaman minuutin samalla, kun yritti estää unta haihtumasta kokonaan mielestään.

Taas yksi niistä painostavista unista, joita hän näki nykyään harva se yö. Johtuu varmaan hermoilusta uuden työpaikan takia, hän tajusi. Tai siskon, Daran. Tai hiljattain päättyneen epäonnisen rakkausjutun.

Bostonissa syntynyt Kate Hemingway oli kaksikymmentäneljävuotias ja satakuusikymmentäviisi senttimetriä pitkä. Hän oli hoikka ja lihaksikas, siniharmaat silmät tuikkivat eloisina korkeiden poskipäiden yllä, nenä oli pieni ja hymyilevässä suussa oli suora hammasrivistö, josta hän piti hyvää huolta. Koska pitkä pellavanvaalea tukka oli muodikkaasti porröinen ja iho hehkui raikkautta ja terveyttä, hän näytti amerikkalaisen opiskelijatyön perikuvalta. Harva mies suhtautui häneen välinpitämättömästi, ja naiset olivat väliin hänelle kateellisia.

Kate oli älykäs tyttö, joka luki paljon ja viihtyi hyvin niin yksin kuin seurassa. Häneltä puuttui vain kaksi asiaa, itseluottamusta ja poikaystävä. Lapsena isosisko Dara oli kohdellut Katea sarkastisesti ja halveksivasti, ja vanhemmat olivat aina tuntuneet pitävän Daraa häntä parempana, minkä vuoksi Kate oli herkkä arvostelulle ja epävarma omista kyvyistään. Hän ei uskonut edes sitä, että oli viehättävä, ja näki kovasti vaivaa pysyäksään hyvässä kunnossa lenkkeilemällä viikonloppuisin ja syömällä terveellisesti – mutta ei sentään noudattanut mitään kummallisia ruokavalioita, koska nautti ruoasta ja viineistä ja tunsu ne hyvin.

Tällä hetkellä elämä hymyili hänelle ensimmäisen kerran pitkään aikaan. Hänellä oli unelmatyö uudessa kotikaupungissaan, josta piti jo paljon, ja hän asui itse remontoimassaan asunnossa, josta oli ylpeä.

ENTÄ JOS ELÄMÄ EI PÄÄTYKÄÄN, KUN ARKUN KANSI SULJETAAN?

Vastikään haudatun nuoren naisen haudasta kuuluu ääniä. Hauta avataan, ja toimittaja Kate Hemingway soluttautuu mukaan tilaisuuteen. Arkusta paljastuva näky on kuin suoraan pahimmista painajaisista. Virallisesti kaikki on kunnossa, mutta Katen epäilykset heräävät. Tapausta selvittääkseen hän sekaantuu syvälle hämäräperäiseen vyyhtiin, jossa todellisuus ja kuvitelma alkavat sekoittua. Keneen voi enää luottaa, kun viranomaisetkin tuntuvat pimittävän tekojaan?

Samalla arvostettu anestesia­lääkäri tavoittelee pakko­mielteeksi muodostunutta läpimurtoaan. Hän on keinoja kaihtamatta vannoutunut selvittämään vastauksen häntä pitkään piinanneeseen kysymykseen: onko kuoleman jälkeen elämää? Enää hän ei antaisi minkään – tai kenenkään – seistä päämääränsä tiellä...

DOCENDO

www.docendo.fi

84.2

ISBN 978-952-850-056-8

